

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: V. V., nar. X,
státní příslušnost X
bytem P.
zastoupen advokátem JUDr. Petrem Adámkem
sídlem Jeseniova 837/10, 130 00 Praha 3 - Žižkov

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,
Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 7. 4. 2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2021,
č. j. OAM-10/LE-BA02-VL14-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- 1. Žalobce dne 28. 1. 2021 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Po

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

provedeném správním řízení rozhodl žalovaný rozhodnutím, č. j. OAM-10/LE-BA02-VL14-2021 ze dne 26. 3. 2021 tak, že se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítá jako zjevně nedůvodná dle ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., zákon o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

2. Vzhledem k tomu, že se žalobce domnívá, že byl v předcházejícím řízení jako účastník zkrácen na svých právech, obrací se na výše nadepsaný soud se žádostí o soudní přezkum napadeného rozhodnutí dle dílu I., hlavy II., části třetí zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“), v platném znění. Žalobce napadá rozhodnutí správního orgánu v celém rozsahu. Žalovaný totiž v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany porušil: § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu) v souvislosti s § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu, neboť si žalovaný neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, navíc dostupné podklady pro vydání rozhodnutí hodnotil tendenčně; § 68 odst. 3 správního řádu, neboť rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů; § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť žalobce splňuje podmínky pro udělení azylu kvůli své příslušnosti k sociální skupině; § 14a zákona o azylu, neboť žalobce splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany.
3. Žalobce především upozorňuje, že žalovaný správní orgán je při aplikaci ustanovení zákona o azylu povinen dbát základních zásad správního řízení vyjádřených v § 2 až § 8 správního řádu. Těmito zásadami jsou především požadavek individualizace správního řízení a správního rozhodnutí stanovený v § 2 odst. 4 správního řádu a povinnost správního orgánu zjistit stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ve smyslu § 3 správního řádu. Podle prvně uvedené zásady každý správní orgán dbá, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu. To mj. implikuje povinnost správního orgánu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, o jehož právech a povinnostech se rozhoduje. Shromážděné podklady pro rozhodnutí sice může správní orgán hodnotit podle vlastního uvážení, je však povinen pečlivě přihlížet ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Veškeré skutečnosti a úvahy, které vedly k vydání správního rozhodnutí, je pak žalovaný správní orgán povinen ve smyslu ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu uvést do napadeného rozhodnutí.
4. Žalobce se domnívá, že žalovaný správní orgán pochybil, když řádně nezjistil skutkový stav a nepřihlédl ke všem rozhodným skutkovým okolnostem a v důsledku toho nesprávně aplikoval příslušná ustanovení zákona o azylu. Žalobce nesouhlasí s tím, že nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany a považuje proto napadené rozhodnutí za nezákonné.
5. Žalobce uvádí, že samotným základem definice termínu „*uprchlík*“ dle Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 je slovní spojení „*opodstatněné obavy z pronásledování*.“ Vzhledem k tomu, že termín „*obavy*“ v sobě nese subjektivní aspekt hodnocené osoby žádající o uznání za uprchlíka, je pak zřejmé, že výraz „*opodstatněné obavy*“ obsahuje subjektivní i objektivní aspekt a při rozhodování o opodstatněnosti obav musí být vztahy v úvahu oba dva. Stanovení právního postavení uprchlíka proto bude v první řadě vyžadovat spíše vyhodnocení vyjádření žadatele než úsudek o situaci v zemi jeho původu. Pokud tedy žalovaný považuje veškerá tvrzení žalobce za čistě subjektivní povahy a není si

jist, zda ohrožení žalobce skutečně trvá a hrozí, je třeba ctít zásadu *in dubio pro libertate*.

6. Žalobce jasně specifikoval, že jeho důvodem žádosti jsou především problémy, které tíží X, odkud žalobce pochází a v případě návratu by mohlo dojít k tomu, že bude ohrožen na životě, ať už ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, tak ve smyslu § 14a zákona o azylu. Kdo se myslí sociální skupinou, vyložil Nejvyšším správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Azs 63/2004 – 60, kdy uvedl, že *„určitá sociální skupina ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu je skupina osob, která se vyznačuje objektivně společnou charakteristikou nebo kterou společnost alespoň takto vnímá. Tato charakteristika má často povahu vrozeného nezměnitelného rysu nebo je jinak zásadní pro lidskou identitu, svědomí nebo výkon lidských práv dotyčných osob; riziko pronásledování však do této charakteristiky nepatří. I pouhá příslušnost k určité sociální skupině může být postačujícím důvodem pro udělení azylu; rozhodující je ovšem existence odůvodněného strachu z pronásledování, směřujícího vůči žadateli o azyl jako příslušníku určité sociální skupiny, jež podnikají úřady země, případně jež vychází od některých složek obyvatelstva, které nerespektují normy stanovené v zákonech dotyčné země, a úřady vědomě takové jednání tolerují, případně odmítají či jsou neschopné zajistit účinnou ochranu.“* Žalobce tak uvádí, že tím, že se považuje za osobu spadající do vybrané sociální skupiny obyvatel, kteří si kvůli objektivním důvodům nemohou dovolit na X žít, důsledkem čehož je ohrožen na svém životě, a proto mu měl být udělen azyl, resp. doplňková ochrana.
7. Zároveň dle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2003, sp. zn. 2 Azs 69/2003, je primárním hlediskem samotná existence odůvodněného strachu osoby, která do určité sociální skupiny spadá. Považuje-li žalovaný argumenty žalobce, ze kterých nevyplývá, že by byl ohrožen jako člen sociální skupiny, automaticky to nemusí znamenat, že osoba neuvědomující si své postavení v sociální skupině, není skutečně pronásledována na základě takového důvodu. I sám žalobce žalovanému uvedl, že na X není možné ani vydělat žádné peníze a policie se neschová ani spravedlivě vůči občanům, přičemž právě policie je silně ovlivněna korupcí, a proto dochází k odepření spravedlnosti, neboť lidé bez příjmů nejsou schopni se obracet na státní orgány, neboť nemají dostatek financí na ochranu či pomoc z jejich strany. V případě návratu žalobce tak hrozí nebezpečí jeho osobě, že bude pronásledována anebo bude cílem nebezpečí vážné újmy pramenící z celkové neuspokojivé situace na X.
8. Žalovaný navíc uvedl, že žalobce podal žádost až v souvislosti s hrozícím vyhoštěním a že je třeba o mezinárodní ochranu žádat bezprostředně. S tímto ovšem žalobce nesouhlasí. K tomuto odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni, č. j. 60 Az 62/2019 – 44 ze dne 9. 4. 2020, který se právě k této „povinnosti“ požádat ihned o mezinárodní ochranu vyjádřil následovně: *„V rozhodovací praxi žalovaného i správních soudů se setrvale objevuje názor, že o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového (tak zejména rozsudky NSS, č. j. 2 Azs 423/2004-81 ze dne 20. 10. 2005 a č. j. 2 Azs 137/2005-51 ze dne 9. 2. 2006). Jde o názor nesprávný. Povinnost jednotlivce podat žádost o mezinárodní ochranu bezprostředně může existovat pouze, pokud by byla stanovena zákonem nebo mezinárodní smlouvou nebo byla stanovena na jejich základě (čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Takovou povinnost tedy nelze stanovit judikatorně [srov. nález sp. zn. IV. ÚS 1146/16 ze dne 20. 6. 2017 (N 101/85 SbNU 679)]. Žalovaným citovaná rozhodnutí neidentifikují žádné ustanovení právního předpisu, z něhož by tato povinnost měla vyplývat. Neidentifikuje je ani žalovaný a nyní rozhodujícímu soudu známa*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

nejdou. Nelze tedy než dospět k závěru, že taková povinnost neexistuje. Byla by ostatně jen slučitelná s mezinárodněprávní definicí uprchlíka, která je objektivní, a tedy nezávislá na podání žádosti (srov. čl. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků ve znění jejího čl. 1 odst. 2 jejího protokolu z 31. ledna 1967, publ. pod č. 208/1993 Sb.), i stávajícím výkladem pojmu „přicházet přímo“ podle čl. 31 odst. 1 této úmluvy.“

9. Žalobce tak uzavírá, že s ohledem na aktuální situaci na X měl být chápán jako člen sociální skupiny, a měl tak být zohledněn fakt týkající se posouzení nároku na udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, ačkoliv žalobce pochází z bezpečné části X. Dále z hlediska aktuální situace na X mu hrozí nebezpečí vážné újmy. Žalobce navíc uvádí, že poskytl žalovanému konzistentní a bezrozporné údaje ke své žádosti, a bylo tak chybou žalovaného, že se nesnažil hledat důvody pro připsání žádosti, ale pouze zcela obecně a bez snahy automaticky žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou. S ohledem na výše uvedené okolnosti by tak rozhodnutí mělo být zrušeno a věc vrácena žalovanému, který musí znovu projednat, zda aktuální podmínky na X z pohledu žalobce nedávají důvod pro udělení z forem mezinárodních ochrany.
10. Žalovaný uvedl ve svém vyjádření, že vzal při rozhodování v úvahu skutečnosti, které žalobce tvrdil, shromáždil k nim relevantní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Rovněž vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci a má za to, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno. Podle § 16 odst. 2 zákona o azylu se žádost o mezinárodní ochranu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze. Žalovaný konstatuje, že jmenovaný je státním příslušníkem X, přičemž v souladu s § 2 vyhlášky ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., ze dne 3. prosince 2015, kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, v platném znění, ČR považuje v současnosti X, s výjimkou poloostrova X a částí X a X oblasti, za bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu.
11. V této souvislosti poukazuje správní orgán na rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 – 70, který konstatoval, že: *„...žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení.“* Správní orgán tak konstatuje, že hlavní odpovědnost za prokázání nedodržování mezinárodních závazků a porušování práv občanů bezpečných zemí leží právě na samotných žadatelích, přičemž uzavírá, že uvedeným požadavkům pro unesení důkazního břemene a břemene tvrzení jmenovaný v řízení o mezinárodní ochraně jednoznačně nedostál.
12. Žalovaný vycházel z informace MZV ČR, č. j. 131227-6/2019-LPTP ze dne 15. 8. 2019 a z hodnocení X jako bezpečné země původu ze dne 8. 8. 2020. V souladu s ustanovením § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, byla dne 20. 1. 2021 žadateli dána možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí s výše uvedenými informacemi seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námítky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Výše jmenovaný možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí využil. S obsahem podkladů se žadatel obeznámil, avšak nepožadoval se k nim vyjádřit a nechtěl ani navrhnout další podklady pro rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

K novým skutečnostem nebo informacím, které by měl správní orgán při posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany reflektovat, uvedl, že teď je na X hrozná situace, která tam určitě bude pořád a že se tam nedá vydělat dost peněz na to, aby člověk mohl přežít. Závěrem správního úkonu jmenovaný konstatoval, že policie se vůči občanům nechová spravedlivě.

13. Posledním místem bydliště na X jmenovaného byla obec Drahoř, která spadá pod kontrolu X vlády. Žalobce ve vlasti nikdy neměl žádné konkrétní problémy se státními orgány své země. Za této situace jmenovaný jako občan X, může se v případě problémů obrátit na kompetentní orgány ochrany země svého původu a využít dostupné vnitrostátní prostředky. Pokud by státní orgány země původu nebyly schopné nebo ochotné jmenovanému odpovídající pomoc poskytnout, tuto skutečnost by bylo možné považovat za azylově relevantní.
14. Správní orgán je přesvědčen, že hlavním motivem žalobce je legalizace pobytu, neboť na otázku z jakého důvodu požádal žalobce o mezinárodní ochranu, odpověděl: „*Chci zůstat tady v ČR. Domů se nevrátím, co bych doma dělal. Doma nic není.*“ Žalovaný podotýká, že žalobci bylo v ČR uděleno správní vyhoštění na 18 měsíců a musel by se vrátit do vlasti. Na otázku proč nevystoupil z ČR po obdržení vyhoštění, sdělil: „*Já jsem tady chtěl být na azyl.*“ Správní orgán je v této souvislosti nucen konstatovat, že legalizace pobytu na území ČR nemůže být důvodem k udělení mezinárodní ochrany např. s odkazem na rozsudek NSS v Brně 5 Azs 37/2003 ze dne 22. 1. 2004, který konstatuje, že: „*Poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR.*“ Pokud bude chtít žadatel pobývat v ČR, může využít některého z právních prostředků, které mu dává k dispozici zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v platném znění.
15. Nehledě na to, není to poprvé, kdy jmenovaný opustil svou vlast a to ne z obav azylově relevantních, ale v podstatě z ekonomických důvodů, kdy odešel za lepším životem do ČR. Z X odjel poprvé v roce 2003 na území ČR z důvodu: „*Vydělat peníze, nejdříve jsem přijel na české pracovní vízum, pak jsem žádal o MO a poté jsem šel dlouhodobý pobyt.*“ Správní orgán považuje napadené rozhodnutí za zákonné, přezkoumatelné a vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci. Žalobní argumentace není způsobilá zpochybnit důvodnost rozhodnutí o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Pro řízení před soudem odkazuje na správní orgán na obsah spisového materiálu shromážděného ve věci a na vydané rozhodnutí.
16. Žalobu soud neshledal důvodnou.
17. Soud postupoval v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., a proto v dané věci nebylo nařízeno jednání.
18. Soud odmítá námitku žalobce a neshledává v postupu žalovaného pochybení týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu dle ustanovení § 3 zákona č. 500/2004, správní řád (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný si vyžádal hodnocení X jako bezpečné země původu ze srpna 2020 a rovněž doložil i informaci MZV ČR, č. j. 131227-6/2019-LPTP ze dne 15. srpna 2019 k č. j. MV-7953-23/OAM-2019, na základě těchto zjištění a rovněž uskutečněného pohovoru s žalobcem, nebyly shledány důvody, pro něž by bylo nutné udělit mezinárodní ochranu dle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu anebo dle

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

ustanovení § 14a zákona o azylu.

19. V rozsudku ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007 – 63, Nejvyšší správní soud uvedl, že: *„zásada tzv. materiální pravdy má v řízení o udělení azylu svá specifika spočívající v pravidelné nedostatečnosti důkazů prokazujících věrohodnost žadatelových tvrzení. Je však na správním orgánu, aby prokázal či vyvrátil pravdivost žadatelových tvrzení, a to buď zcela nevyvratitelně zjištěním přesných okolností vážících se na stěžovatelova tvrzení, anebo alespoň s takovou mírou pravděpodobnosti, která nevyvolává zásadní pochybnosti o správnosti úsudku správního orgánu,“* (obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003 – 89). V daném případě však nelze mít pochyb o tom, že žalobce neměl ve své vlasti nějaké konkrétní problémy se státními či bezpečnostními orgány ani jiné problémy kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení, neboť na tyto otázky odpovídal při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a neuvedl žádný relevantní důvod, kvůli němuž by bylo nutné usoudit, že zde existuje odůvodněná obava z pronásledování, resp. hrozba skutečné nebezpečí vážné újmy ze strany země, jejímž je státním občanem, která by zapříčinila udělení mezinárodní ochrany, (jak již bylo výše zmíněno) dle ustanovení § 12 písm. b) anebo dle ustanovení § 14a zákona o azylu.
20. Pokud jde o břemeno tvrzení v řízení o azylu, to stíhá žadatele o azyl. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007 – 63 uvedl: *„Je nesporné, že pokud by stěžovatel ani nenamítal skutečnosti svědčící o tom, že došlo, nebo že by potenciálně mohlo dojít, k zásahu do jeho lidských práv ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, pak není třeba se situací v jeho zemi původu do detailu zabývat... V případě, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany však uvádí skutečnosti podřaditelné pod taxativní výčet důvodů pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, pak je třeba žadatelem uváděné skutečnosti konfrontovat se zjištěními týkajícími se politického prostředí v zemi původu žadatele.“* Žalobce však opustil X z ekonomického důvodu, protože stěžejní příčinou bylo, jak sám uvedl: *„vydělat peníze,“* přičemž do České republiky přicestoval původně na pracovní vízum, pak žádal o mezinárodní ochranu a poté měl dlouhodobý pobyt.
21. Žalobce odkázal na definici termínu *„uprchlík“* dle Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, v níž se uvádí slovní spojení *„odpodstatněné obavy z pronásledování,“* s tím, že je tomuto vyjádření imanentní, jak subjektivní tak i objektivní aspekt a že na základě této skutečnosti musí při rozhodování být vzaty v úvahu oba dva. Za předpokladu, že žalovaný považuje veškerá tvrzení žalobce za čistě subjektivní povahy a není si jist, zda ohrožení žalobce skutečně trvá a hrozí, je třeba ctít zásadu *„in dubio pro libertate.“* Soud uvádí, že udělení azylu či doplňkové ochrany spočívá v dokazování žalobce a pak je následně na žalovaném čili na správním orgánu, aby vyvrátil či potvrdil tvrzení žadatele, resp. žalobce. V daném případě neexistuje jakýkoliv objektivní důvod, který by založil oprávněnost podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Nelze vycházet ze subjektivních pocitů a musí se rovněž opírat o objektivně zjištělný důvod, který však žalobce neuvedl. Pouze permanentně konstatoval a odůvodňoval svou žádost tím, že důvodem, který ho vedl k opuštění X bylo pouze zlepšení ekonomické situace a nespravedlivé chování policie vůči občanům.
22. Irelevantní je rovněž námitka spočívající v příslušnosti k určité sociální skupině, kterou žalobce zmínil až v žalobě, aniž by předtím s tímto argumentem operoval v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Navíc nespecifikoval danou sociální skupinu a pouze

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Azs 63/2004 – 60 a citoval z něj pasáž, která však charakterizovala atributy pojmu „určitá sociální skupina“, nijak však sám blíže podrobně nevylicil do jaké „určité sociální skupiny“ spadá, a jímž je příslušníkem. Pouze vágně uvedl, že „*má odůvodněný strach z pronásledování kvůli tomu, že spadá do vybrané skupiny obyvatel, kteří si kvůli objektivním důvodům nemohou dovolit na X žít, důsledkem čehož je ohrožen na svém životě, a proto by mu měl být udělen azyl, resp. doplňková ochrana.*“ Vzhledem k výše citovanému a k břemenu tvrzení v řízení o azylu, které stíhá žadatele o azyl, resp. žalobce, je třeba uvést, že daný argument není postačující a jeví se jako účelový.

23. Taktéž se nelze ztotožnit s námitkou žalobce, který pokládá rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodu dle ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný nashromáždil dostatečné množství informací, z nichž vyplývá, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná v souladu se zákonem, neboť neexistuje jakákoliv okolnost, jež by dovozovala, že je žalobce vystaven nebezpečnému pronásledování či hrozbě skutečného nebezpečí vážné újmy, ať dle ustanovení § 12 písm. b) či § 14a zákona o azylu. Soud má tedy za prokázané, že žalovaný si opatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a vyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci.
24. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo zcela v souladu se zákonem o azylu a správním řádem. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl dostatečné úvahy, kterými se při svém rozhodování řídil a rozhodnutí lze považovat za zcela přezkoumatelné. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 8. června 2021

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.